

Отъ първия още погледъ, азъ ако и да познахъ въ него Полковника де — Прерадовича, попитахъ го, не е ли сщия, а когато той отговори утвърдително, азъ му казахъ, че го познавамъ още отъ Сърбия.

Полковникъ де — Прерадовичъ бѣ человекъ добродушенъ, вѣжливъ и услужливъ. Той не малка услуга ми бѣ оказалъ въ Сърбия — миналата година, гдѣто безъ неговото дѣйствие, при оскъждността на сръдствата ни азъ и другаритѣ ми щѣхме да останемъ цѣла зима. Съ помощта на Полковникъ де — Прерадовича азъ и другаритѣ ми можехме своезрѣменно да си вземемъ документитѣ отъ щаба на Генералъ Черняева и да се възползуваме отъ послѣдния парадъ, който заминаваше за Турно-Северинъ и съ който се завършваше навигацията по Дунава.

Азъ извикахъ отъ караула единъ опълченецъ и му заповѣдахъ да заведе Полковникъ де — Прерадовича до квартирата на Генералъ Столѣтова.

13 Юлий. Съ голѣмо нетърпѣние очаквахъ смѣната на караула. Не ми се щѣше азъ да прѣдамъ и испратя на бѣсилката осждения на смъртъ Турчинъ. Мене ми се струваше, че не бихъ можалъ да прѣнеса съ спокойна съвѣсть пълния съ молба за пощада, или дълбокъ съ умраза и ненавистъ погледъ на Турчина. Моето желание се изпълни, азъ бѣхъ смѣненъ, прѣди да се получи заповѣдъ за екзекуцията на осжденитѣ.

Слѣдъ смѣната тръгнахъ изъ града, улицитѣ на който бѣха прѣпълнени съ Българи, празнующи освобождението си. — Горкитѣ! Тѣ не знаяха, какво имаше да имъ пати главата!

Слѣдъ обѣдъ бѣха обѣсени 8 человекъ Турци. Обѣсванието бѣ станало на нѣколко мѣста въ Турската махала.

Въ първитѣ дни, слѣдъ пристигването ни въ Стара Загора, опълченцитѣ заживяха като въ мирно врѣме; даже учение бѣхме започнали да произвеждаме, но това не се продължи много врѣме.

Започнаха да пристигатъ тревожни извѣстия. Говореше се, напримѣръ, че силната 45 хиляд. Сюлейманъ Пашова армия настѣпвала къмъ Стара-За-